

РЕШЕНИЕ

№ 1134

гр. София, 14.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 14.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9730** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. С. П. от гр. П., срещу ЗАПОВЕД № РД-20-126/24.11.2010г. на Д. на Д. „К. по С.” на Столична община. С процесния административен акт, на основание чл.195, ал.5 ЗУТ, на жалбоподателката П. е наредено да премахне строеж: „Дървен навес над тераса към студио №1 на партерен етаж в жилищна сграда, изградена в УПИ VIII-8, кв.31 по плана на гр.С., с административен адрес – У.”С войвода” №1, район „Средец”, който е неподходящ по местонахождение, вид и материал, като теренът бъде освободен от всички строителни отпадъци и околното пространство да се възстанови във вида преди изграждането му.

В жалбата са изложени подробни доводи за недействителност на оспорваната Заповед като постановена от некомпетентен орган, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при неспазване на установената в закона форма. Жалбоподателката моли съда да отмени оспорвания административен акт, както и да осъди ответника да ѝ възстанови направените разноски по водене на делото.

Ответникът - директорът на Д. „К. по С.” на Столична община (СО), ОСПОРВА жалбата. В писмено становище и чрез процесуалния си представител – юрк. П, излага доводи за нейната неоснователност. Претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е собственик на недвижим имот – Студио №1, намиращ се в гр.С., район „Средец“, У.”Страхил войвода” №1 на партерен етаж със застроена площ от 18.73 кв.м., заедно с покрита тераса с площ от 20.32 кв.м. За установяване на това обстоятелство по делото е приет Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №197/ 18.12.2008г., вписан в службата по вписванията (л.13).

Административното производство е образувано по Молба на А С и Д Г и във връзка с Писмо изх. № С10-1000-02-047/ 21.07.2010г. (л.20, 21) на началник сектор С., РДНСК – Югозападен район. На 16.09.2010г. комисия, назначена със Заповед на Д. на Д. „К. по С.”, извършва оглед и проверка на място на строеж: „дървен навес над тераса към студио №1 на партерен етаж в жилищна сграда в УПИ VIII-8, кв.31 по плана на гр. С., местността „Трета извънградска част”. Не е спорно по делото и съдът приема за установено обстоятелството, че огледът е извършен в присъствие на жалбоподателката П.. Комисията е установила, че е изграден навес над тераса към Студио №1, обособени в западната част на сградата на кота + 0.60 м., в част от плоча над сутерен. Покривната конструкция е от дървен материал с покритие от ондулин. Подпърна е с 6 бр. дървени колони – 0.11/ 0.11м. и височина около 2.20м. стъпващи върху плътния парапет на терасата с височина 0.47 м. Прието е от комисията, че процесният навес е неподходящ по местонахождение, вид и материали. За работата на комисията и резултатите от проверката е съставен Протокол № 32/ 16.09.2010г. (л.12), връчен на жалбоподателката на 06.10.2010г., видно от представено по делото известие за доставяне (обратна разписка) № 1040 00YKSA 7 (л.23) и Писмо изх.№ АГ-9400-146(8)/ 30.09.2010г. (л.22). Срещу констатациите в Протокола от 16.09.2010г.г. жалбоподателката е направила Възражение (л.28), което видно от обстоятелствената част на акта е разгледано, но не е прието от административния орган.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен К., съгласно разпоредбата на чл.196, ал.4 във вр. с чл. 215 ЗУТ.

Подадена е от активно легитимирано лице – адресат на оспорваната Заповед.

Не се спори по делото и съдът приема, че жалбата е подадена в срок, тъй като ответникът не е ангажирал доказателства към кой момент актът е бил съобщен на жалбоподателката.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателката оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед № РД-20-126/ 24.11.2010г. е издадена от компетентен административен орган – директорът на Д. „К. по С.” - СО. За установяване на това обстоятелство по делото са приети и не са оспорени Заповед № РД-09-3345/ 29.05.2008г. на кмета на СО (л.35-39) и Заповед за заместване № РД-15-8993/ 29.11.2010г. (л.46).

Актът е незаконосъобразен поради несъответствие с установената форма и противоречие с материалния закон.

На първо място съдът приема, че по същество оспорваната Заповед не е мотивирана. Съгласно императивната норма на чл.59, ал.2, т.4 АПК административният акт задължително следва да съдържа правните и фактическите основания за издаването му.

Изискването за мотивиране на административните актове обезпечава правилно упражняване на съдебния К. за законосъобразност и осигурява възможност на страните за защита. Ето защо неизлагането на мотиви е съществен порок на акта и всякога е основание за неговата отмяна.

В чл.195, ал.5 ЗУТ е допусната възможност кметът на общината да задължи със заповед собствениците на строежи - огради, гаражи, второстепенни, селскостопански и временни постройки, септични ями, канализационни съоръжения, насаждения: 1) да ги премахнат, преобразуват или ремонтират когато последните са неподходящи по местонахождение, разположение, вид и материали или 2) да извършат необходимите работи в интерес на сигурността, безопасността на движението, здравеопазването, хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите. От анализа на тази норма следва, че са предвидени няколко, независими една от друга хипотези, при наличието на които административният орган издава и различен по съдържание и последици акт. Предвид на това Заповедта по чл.195, ал.5 ЗУТ изисква точно и прецизно да бъдат изложени всички факти и обстоятелства обосноваващи извод, че съответният строеж е неподходящ по местонахождение и/или по разположение и/или по вид и материали. Освен това актът следва да съдържа и мотиви какво е взел предвид административният орган за да постанови строежът да бъде премахнат, преобразуван или ремонтиран. Когато е възприел становище, че в интерес на сигурността и/или на безопасността на движението и/или на здравеопазването и/или на хигиената и/или на естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите е необходимо да бъдат извършени съответни дейности, органът също следва да изложи конкретни мотиви.

В процесния случай административният орган не е изложил каквито и да е конкретни факти които сочат на неподходящо местоположение и/или разположение и/или вид или материали на процесния навес. Мотиви не са изложени и в Протокол № 32/16.09.2010г. на комисията, извършила огледа и освидетелстването на процесния строеж, послужил като основание за издаване на оспорваната Заповед.

На следващо място настоящият състав приема, че оспорваната Заповед е в противоречие с материалния закон, отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

С разпоредбата на чл.195, ал.5 ЗУТ е предоставена компетентност на кмета на общината със заповед да задължи собствениците на строежи да ги премахнат, преобразуват или ремонтират когато последните са неподходящи по местонахождение, разположение, вид и материали. Видно от редакцията на цитираната норма обектите, чието премахване, преобразуване или ремонтване може да разпорежи кметът са *изрично и изчерпателно* посочени – това са *огради, гаражи, второстепенни, селскостопански и временни постройки, септични ями, канализационни съоръжения, насаждения*. Съдът приема, че процесният дървен навес, изграден в собствената на жалбоподателката тераса към студио №1 не попада в приложното поле на чл.195, ал.5 ЗУТ и следователно нормата е неприложима по отношение на него. Навесът, предмет на оспорваната Заповед представлява издатина към съществуващата сграда по смисъла на глава двадесет и четвърта от Наредба №7/ 2003г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони (ПНУОТУЗ) и следователно при преценката за законосъобразност при изграждането му административният орган е следвало да вземе предвид дали са спазени императивните изисквания, установени в чл.86-чл.93. Като не е сторил това директорът на Д. „К. по С.” е нарушил основни принципи на административното производство, установени в АПК: принципът на истинност – чл.7 и принципът на служебното начало - чл.9, ал.2 и

ал.4, което е довело до издаване на незаконосъобразен административен акт.
Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.1 АПК основателна е претенцията на жалбоподателката да ѝ бъдат възстановени направените разноси по водене на делото пред настоящата инстанция. Съдът приема за доказани разноси, в размер на 300 (триста) лева – възнаграждение за един адвокат.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. С. П. от гр. П., ЗАПОВЕД № РД-20-126/ 24.11.2010г. на Д. на Д. „К. по С.” на СО, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, да заплати на Р. С. П. ЕГН *, с адрес: гр.П., У.”С Караджа” №75, сумата от 300 (триста) лева - разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Б П